

[Stavad]

flertal i Folketinget ønskede en endnu mere vidtgående ankeadgang, men at selv med den indsnævring i ankeadgangen, som ministeren forsøgte at komme igennem med, ville en sag af denne karakter blive anket?

Jeg vil også godt spørge: Føler ministeren sig kompetent til at overhøre råd fra sine egne embedsmænd? Føler ministeren sig kompetent til at være dommer over dommere i landsretten, hvor det pågældende dommerpanel enstemmigt har henvist til Højesterets dom og ment, at det var en sag af samme karakter?

Endelig vil jeg godt spørge ministeren: Hvorfor er det ikke egnet til offentliggørelse, hvilke råd ministeren har fået? Nu beder jeg ikke om at få papirerne på bordet. Jeg beder om svar på: Indstillede Statsskattedirektoratet, indstillede kammeradvokaten den pågældende sag til anke, eller gjorde de det ikke?

Ole Espersen (S):

En af skatteministerens begrundelser for ikke at indanke Landsskatterettens afgørelse for landsretten var, så vidt jeg hørte det, at ellers kunne ministeren blive nødt til at indanke 200 eller 250 lignende sager for landsretten. Men har jeg ikke ret i, hr. minister, at det kun ville være nødvendigt, hvis ministeren vandt sagen, efter at den var indbragt for landsretten? Kan ministeren være utilfreds med eller beklage, at han vinder sager med det resultat, at han så også kunne vinde en lang række andre sager?

Altå spørgsmålet er: Er det ikke korrekt opfattet, at det besvær, ministeren henviser til med hensyn til at anke yderligere sager, kun vil opstå, hvis ministeren vandt sagen?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Både hr. Leif Hermann og hr. Stavad stiller et spørgsmål, hvis fælles overskrift næsten lyder, om det er rimeligt, at jeg som minister sætter mig over landsrettens dom som en slags overdommer.

Jeg vil gerne understrege, at det er ikke det, jeg har gjort, og det er heller ikke det, jeg har gjort forsøg på. Det eneste, jeg har gjort – det sagde jeg i mit svar – var at fastslå den uomtvistelige kendsgerning, at den henvisning, der sker i landsrettens dom, til en tidligere afsagt højesteretskendelse, sker på et andet grundlag, end den omtalte højesteretskendelse er afsagt på.

Hr. Stavad spørger, om ikke jeg kan gentage og bekræfte, at sagen er principiel. Det, jeg svarede, var, at man ikke kan afvise, og jeg vil heller ikke afvise, at sagen har et vist principielt indhold. Men længere vil jeg ikke gå. Jeg vil snarere beskrive det sådan, at det, Landsskatteretten har gjort, er under henvisning til tidligere højesteretsdomme i den konkrete sag at fastslå, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for at tilsidesætte arrangementerne.

Endelig spørger hr. Ole Espersen, om jeg finder grund til at beklage det, hvis skattevæsenet var i stand til at vinde sagerne. Jeg har netop gjort det klart i mine besvarelser, også til Skatte- og Afgiftsudvalget, at jeg må vurdere det sådan, at sagernes udfald var yderst tvivlsomt. Det må selvsagt spille en rolle ved afgørelsen af, om vi skal gå videre med sagerne, så meget mere som mit principielle udgangspunkt er, at hvis der er tvivl om en retstilstand, så skal en sådan tvivl udryddes ved lovgivning og ikke ved at slæbe skatteyderne i årevis igennem retsmaskineriet. Det er netop, hvad der er sket i denne sag, hvor der gennem lovændringer er sat en stopper for denne type arrangementer.

Stavad (S):

Skatteministeren siger, at han ikke stiller sig over domstolene. Måtte jeg så spørge skatteministeren: Er det ikke rigtigt forstået, at det rent faktiske handlingsforløb i denne sag er, at skatteministeren påstår, at det er en forkert afgørelse, der er truffet i landsretten under henvisning til Højesterets dom? Er det ikke også rigtigt, at skatteministeren rent faktisk med sin handling har omgjort dommen i landsretten og dermed stillet sig over landsretten?

Jeg fik intet svar på, hvilket råd ministeren har fået fra sine rådgivere: Statsskattedirektoratet og kammeradvokaten. Hvis ikke ministeren vil oplyse det, hvad er det så for legitime hensyn, ministeren ønsker at tilgodese?

Så siger ministeren, at den her sag kunne betyde, at en række andre sager skulle ankes. Er det ikke kendetegnende for en principiel afgørelse, hr. minister, at den netop får indvirkning på en række lignende sager? Betyder den holdning, ministeren indtager, ikke, at det bliver umuligt at anke principielle afgørelser, fordi det kan få den konsekvens, at det virker ind på andre sager?